

Cena egzemplarza zł 4
Pobieranie wyższej opłaty
jest nadużyciem

ILUSTROWANY

Wydanie B.

Prenumerata mies. zł 90
wysyłka pod opaską zł 90

KURIER POLSKI

Rok III

Centrala telefoniczna IKP w Bydgoszczy 33-41 i 33-42
Telefon międzymiast. 36-00 Sekretariat redakcji 19-97
Sekretariat przyjmuje codziennie od godz. 10 do 12

Sobota, dnia 12 lipca 1947 r.

Konta PKO „Zryw” Nr VI-135; PKO IKP Nr VI-140
Konta bież. Bank Gosp. Spółd. Bydż. konto 0088

Nr 187

Europa nie zgodzi się! na powrót do polityki monachijskiej

Cała prasa jugosłowiańska przeciw zamaskowanej doktrynie Trumana. Już pięć państw odpowiedziało odmownie na zaproszenie do Paryża

BELGRAD (PAP). Prasa jugosłowiańska zamieszcza artykuł sprawozdawcy polit. Agencji „Tanjug” poświęcony zbliżającej się konferencji paryskiej. Komentator ten stwierdza, że zaproszone na konferencję państwa będą postawione przed faktami dokonanymi i że żadne dyskusje na prawach równości nie będą możliwe. Z gory utworzony przez Anglię i Francję „Komitet współdziałania” będzie narzędziem nieustannego gwałcenia suwerenności i niepodległości państw europejskich. Turcja, Portugalia i rządy à la Tsaldaris z łatwością sprzedadzą suwerenność swoich krajów. Jugosławia jednakże należy do tych narodów, które swą prawdziwą niepodległość okupiły ciężką walką i krwią i nie sprzedadzą jej za dolary. „Swojej politycznej i gospodarczej wolności — kończy komentator — narody Jugosławii nigdy za nic nie sprzedadzą”.

Akcja ta jest dążeniem do wcielenia w życie skompromitowanej doktryny Trumana pod płaszczykiem nowego planu Marshalla.

PARYŻ (obsł. wł.). Dotychczas zgodę na udział w konferencji wy-

raziło 15 państw. Zgoda Czechosłowacji i Szwajcarii jest jeszcze warunkowa. Państwa skandynawskie, tj. Szwecja, Norwegia i Dania zgodziły się na udział w konferencji na specjalnym, wspólnie zwołanym posiedzeniu w Kopenhadze. Jak dotychczas pięć państw, a mianowicie Polska, Jugosławia, Rumunia, Węgry i Bułgaria udzieliły odpowiedzi odmownej. Odpowiedź Albanii jeszcze nie nadeszła.

MOSKWA (obsł. wł.). Radio-

moskiewskie ogłosiło wczoraj sprawozdanie paryskiego korespondenta Agencji TASS, który stwierdza, że Anglia i Francja w akcji zrealizowania planu Marshalla, podjęły wyraźną próbę podzielenia Europy

Korespondent uważa, że Bevin dąży do izolacji Zw. Radzieckiego. Kapitałisci anglosasycy i francuscy usiłują wskrzesić politykę monachijską i zapewnić sobie zyski z zachodnich Niemiec.

Sensacja imperium

Zaręczyny bryt. następczyni tronu z b. księciem greckim

LONDYN (obsł. wł.). Z pałacu królewskiego Buckingham podano wiadomość o zaręczynach następczyni tronu księżniczki Elżbiety z b. księciem greckim, porucznikiem marynarki Filipem Mountbatten.

Komunikat głosi, że JKM Jerzy VI wyraził zgodę na to małżeństwo. Termin ślubu nie został jeszcze ustalony, przypuszcza się jednak,

że odbędzie się on jeszcze przed wiosną przyszłego roku w opactwie Westminsteru. Księżniczka Elżbie-

Polska nie weźmie udziału w konferencji paryskiej

Projektowana struktura organizacyjna współpracy międzynarodowej ogranicza wolność handlu i suwerenność mniejszych państw

WARSZAWA. Rząd Rzeczypospolitej sprzecywał swoje stanowisko w sprawie udziału Polski w konferencji paryskiej. Polska nie weźmie udziału w obradach nad planem Marshalla. Nota doręczona ambasadorom Wielkiej Brytanii i Fran-

cji w Warszawie zawiera następujące uzasadnienie:

Polska bierze udział w odbudowie gospodarczej Europy. Szerog umów gospodarczych Polski z innymi krajami europejskim stanowią wzór rzetelnej współpracy międzynarodowej. Rząd nie kwestionuje konieczności rozsądnego uporządkowania gospodarki europejskiej, jak również projektowaną konferencją wyraża tendencję powrotu do przedwojennej struktury gospodarczej Europy z dominującą rolą Niemiec.

Zawarte w zaproszeniu propozycje sprzeczne są z zasadą, którą rząd

(Ciąg dalszy na str. 2-giej)

Księżniczka Elżbieta i b. książę grecki, porucznik Filip Mountbatten

ta, która ukończyła w kwietniu br. dwudziestypierwszy rok życia, została w grudniu 1936 r., tj. w dziesiątym roku życia następczynią tronu. Władę językami francuskim, hiszpańskim i niemieckim.

Książę Filip Mountbatten liczy 26 lat i jest — podobnie jak księżniczka Elżbieta — prawnikiem królowej angielskiej Wiktorii. Spędził on prawie całe swoje życie w Anglii i w ub. roku przyjął obywatelstwo brytyjskie, zrzekając się wszelkich praw i tytułów jako księcia greckiego. Ks. Filip jest synem zmarłego księcia greckiego Andrzeja i siostrzeńcem lorda Mountbattena, obecnego wicekróla Indii. Posiada obecnie przydział w ośrodku szkoleniowym marynarki brytyjskiej.

Wiadomość o zaręczynach wywołała szerokie echo w prasie brytyjskiej. Do pałacu napływają liczne depesze gratulacyjne z wszystkich zakątków imperium.

Konieczna akcja

W powodzi zagadnień politycznych i gospodarczych uchodzą nieraz uwadze sprawy bardzo pilne i bardzo ważne. Do takich należy opieka i troska o zdrowie społeczeństwa. Wiadomości z tej dziedziny są alarmujące. Pisma katolickie, które prowadzą stałą kampanię o podniesienie zdrowotności narodu przez likwidację pijaństwa, podniesienie moralności i obyczajów, przytaczają dane statystyczne, które powinny obudzić zainteresowanie i zrozumiałą reakcję w społeczeństwie. Te dane odnoszą się w pierwszym rzędzie do stanu chorób wenerycznych w Polsce. Wprawdzie nie są to cyfry ścisłe, ale nawet, gdyby obraz zdrowotności w Polsce przedstawiał się o 50% lepiej, to i tak należało by w tej sprawie prowadzić stałą akcję prasową.

Lekarze obliczają, że co szósty mieszkaniec Wrocławia jest chory. W Gdańsku jest chorych 45 tysięcy na 130 tys. mieszkańców. Epidemia chorób wenerycznych poczyniła najpoważniejsze spustoszenia na Pomorzu Zach., poczynając od Słupska przez Koszalin, Kołobrzeg, Starogród, Piłę aż do Szczecina.

Ministerstwo Zdrowia zna i rozumie niebezpieczeństwo i wiele czyni dla walki z nim. Z inicjatywy i za pieniądze Ministerstwa Zdrowia powstają nowe placówki profilaktyczne i lecznicze. Dokształca się lekarzy i młodzież akademicka, aby powiększyć kadry personelu lekarskiego i zapelnąć nimi luki na Ziemiach Odzyskanych. Prowadzi się w szeregu ośrodków akcję uświadamiającą.

Wydaje się jednak niemal pewne, że tylko tymi środkami nie opanuje się choroby. Aby zatrzymać ten proces „gnicia narodu” — jak to trafnie określił jeden z publicystów katolickich — omawiając niszczące działanie wódki, gruźlicy i chorób wenerycznych — nie pomogą te tylko środki. Oprócz ustawowego uregulowania przymusu leczenia, środków finansowych, lekarstw i personelu lekarskiego, należy podjąć na szeroką skalę akcję uświadamiającą masy chłopiejskie i robotnicze o zgubnych skutkach chorób społecznych. Trzeba sięgnąć do źródeł tych chorób, które dlatego tylko tak szybko rozprzestrzeniają się, że upadają obyczaje i moralność, że obserwujemy propagandę pornografii, modę wyżyłcia się i styl rozwiązłości. Nie pomoże żadna akcja rządu, nie pomoże miliardy złotych i pełna poświęcenia praca lekarzy. Jeżeli nie podniesiemy poziomu moralnego społeczeństwa, i nie przyswoimy masom innego stylu życia, to wysiłki wszystkich instytucji nie zlikwidują w całości niebezpieczeństwa.

Dlatego potrzebna jest akcja wszystkich pism codziennych i tygodników, zmierzająca do uświadamiania starszych i młodzieży o zgubnych skutkach chorób i wychowująca społeczeństwo w szacunku dla cnót, które jedynie mogą przyczynić się do przyjęcia pewnej dyscypliny.

Plan gospodarczy zakłada podniesienie potencjału biologicznego narodu polskiego przez podniesienie stopy życiowej szerokiej masy. Musimy dopomóc czynnikiem rządowym do zrealizowania tej idei — przeciwdziałając się zdecydowanie temu wszystkiemu, co nieuchronnie pogłębia proces osłabienia biologicznego naszego narodu.

Obrady konferencji zbożowej

PARYŻ (obsł. wł.). Na posiedzeniu międzynarodowej konferencji zbożowej, w której udział biorą 33 państwa, przemawiał brytyjski min. wyżywienia Strachey.

Zadaniem tej konferencji jest sprawiedliwy podział tegorocznych zbiorów. Jak się okazuje, zapotrze-

bowanie zbożowe wynosi ogółem 50 milionów ton, gdy tymczasem pokrycie jest tylko na 32 miliony ton. Uwagę zwraca fakt, że jeden z najważniejszych producentów zboża — Argentyna — nie bierze udziału w konferencji.

Nowy rekord przeładunkowy Gdańska

GDANSK (am). W ciągu ostatnich dni port gdański niemal codziennie bije własne rekordy przeładunkowe. Ostatnio w dniu 7 lipca 1947 r. Gdańsk przeładował 24.635 ton węgla, 4.378 ton koksu i 450 ton bunkru. Jest to największa cyfra przeładowania przez jeden port polski.

Konferencje nad zażegnaniem strajku

Ramadier szuka wyjścia z trudnej sytuacji rządu

PARYŻ (obsł. wł.). Zapowiedziany na dziś termin wybuchu strajku 1.200.000 urzędników państwowych został w ostatniej chwili odroczone. W ciągu nocy premier Ramadier przeprowadził rozmowy w sprawie podwyżki płac zarówno z przedstawicielami generalnej fede-

racji pracy, jak i z delegacją urzędników państwowych. Rząd za wszelką cenę pragnie zapobiec strajkowi, który może sparaliżować m. in. całą służbę łączności.

Wedle ostatnich wiadomości zażegnany został również strajk robotników transportowych.

Z pobytu delegacji polskiej w Czechosłowacji

Po lewej: serdeczne powitanie premiera Cyrankiewicza z prezydentem miasta Pragi dr Vackiem. Po prawej: delegacja polska bierze udział w uroczystości składania wieńca na Grobie Nieznanego Żołnierza w Pradze Czeskiej. Foto — SAP

Wielka Brama Chin

Mała wieś rybacka — Kolej żelazna i źli bogowie — Dzielnica międzynarodowa — Stary Szanghaj — Most, przez który nie przejdą złe demony — Zniszczenia wojenne

SZANGHAJ wczoraj i dziś

bazą cywilizacji Chin i jednocześnie punktem wypadowym dla różnego rodzaju kombinatorów. W r. 1876 zbudowano pierwszą kolej żelazną,

ria. Mianowicie gdy linia kolejowa była już ukończona, Chińczycy, wyznawcy Feng-Shin (wiatr i ogień) wnieśli protest przeciwko uruchomieniu kolei, gdyż według ich wierzeń, źli bogowie obrażą się za wypłoszenie ich i spowodują nieszczęścia na kraj. Rząd musiał się poddać woli ludu, odkupić kolej, rozmontować ją, i materiał cały wy-

1781 fabryk, zatrudniających 223.650 pracowników, 450 przędzalni, 252 drukarnie, 252 fabryki konserw, 104 fabryki mebli, 260 fabryk wyrobów gumowych, 292 fabryki pojazdów mechanicznych i 171 innych. Z ogółem zatrudnionej liczby pracowników, 56,5 proc. stanowiły kobiety i 9,2 proc. przypadało na młodocianych. Tak samo z 94.000 pracowników zatrudnionych w przemyśle włókienniczym, 62.000 to kobiety. Przytłaczającą większość robotników stanowiły kobiety we fabrykach jedwabi.

PARYŻ po wojnie

Paryż jest ciągle miastem ściągającym tysiące turystów. Jest przecież najpiękniejszym miastem świata. Mało zniszczony przez wojnę uratował to wszystko, co inne stolice europejskie zupełnie utraciły. O Paryżu dużo dzisiaj pisują gazety amerykańskie, których sprawozdawcy dopiero co wrócili z Francji do USA.

Jak zaznacza korespondent amerykański, publiczność kawiarniana Paryża dużo ma wspólnego z publicznością lokali rozrywkowych Nowego Jorku. Tu omawia się wszystkie sprawy związane z załatwianiem dobrych interesów, tu toczą się gorące dysputy na tematy polityczne. Są i tacy, którzy przy butelce wina godzinami rozprawiać będą o polityce.

Od czasu do czasu wędrowni muzycy urozmaicają koncertami pobyt w kawiarniach.

Metro w Paryżu jest nadal chętnie odwiedzany zakątkiem przez zakochane pary, zwłaszcza marynarze amerykańscy podtrzymują tradycje i swoim zachowaniem się w pięknej i romantycznej stolicy Francji starają się nadal utrzymać przydomek „władców morza”.

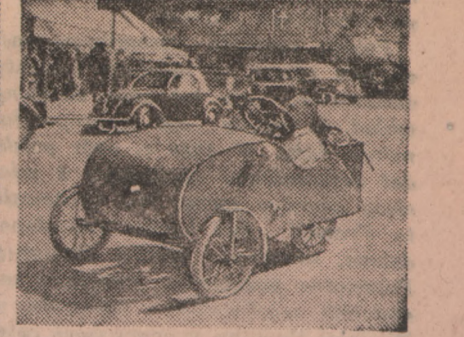
Za cenę butelki szampana, a więc przeszło 150 franków można usłyszeć

rzewną piosenkę o pogardzonej miłości.

Do najbardziej spopularyzowanych środków komunikacji należą rowery na dwie i trzy osoby. Już przed wojną z powodu wysokich cen za benzynę chętnie korzystano z tego środka lokomocji. Nierzadko spotyka się 4-ko pedałowe rowery o trzech kołach, obudowane karoserią.

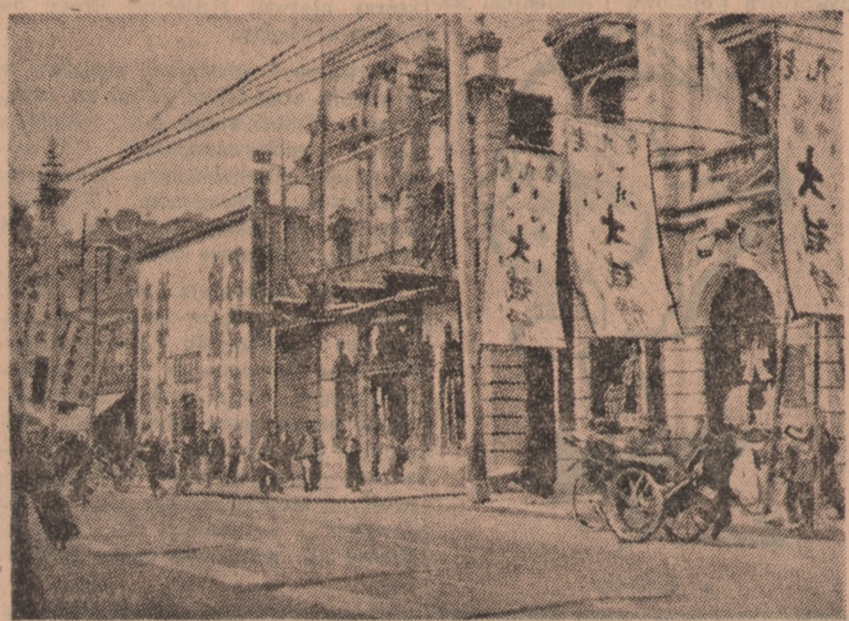
Amerykanki w Paryżu chętnie odwiedzają Folies Bergères. Wabikiem są młodziczki i bardzo skąpo odziane tancerki.

Szanghaj jest nie tylko największym miastem środkowych Chin, wielką bramą, z której drogi wiodą we wszystkich kierunkach, ale jednocześnie metropolią cywilizacji całego wschodu.

Stary, zapomniany dawny Szanghaj — to mała wieś rybacka znana już za panowania dynastii Wu (1150 rok przed nar. Chr.) Tak samo za czasów cesarza Shia-Huang-Ti, twórcy chińskiego muru, wioska Szanghaj niepoślednią odgrywała rolę, zaś za panowania dynastii Sung (960—1126 po nar. Chr.) był już Szanghaj małym warownym portem dla 400 dżonek rybackich.

Zanim w roku 1842, po „wojnie opiumowej“ między Chinami a Anglią zawarto umowę handlową, był Szanghaj najbardziej na północ wysuniętym portem chińskim z rzędu tych nielicznych, w których rozpoczęła się rozwijać handel z państwami obcymi. Już w pierwszym roku po wejściu w kontakt z zagranicą, powstały w Szanghaju 23 przedstawicielstwa państw obcych, 1 konsulat, 2 misje i 11 firm kupieckich założyły tu swe filie. Szanghaj stał się

Nowoczesny Szanghaj

a w roku 1872 misjonarze założyli pierwszą gazetę. Z założeniem pierwszej linii kolejowej wiąże się dziwna histo-

wieź na Formoże, gdzie niszczyła go rdza. Dopiero w roku 1876 przełamano opór i uruchomiono pierwszą linię. I odtąd datuje się szybki rozwój tego miasta, stającego się kosmopolityczną stolicą Dalekiego Wschodu, mieszaniną ras i kultur całego świata.

Pariasz z Indii, międzynarodowi Żydzi, Turcy, Japończycy, masa emigrantów rosyjskich, Murzyni — słowem wszyscy, którzy w sercu Azji znaleźli dla siebie odpowiedni ośrodek życia — założyli tu swoje kluby i biura handlowe. Szanghaj nie był już i nie jest w całym tego słowa znaczeniu miastem chińskim, jest raczej reprezentacyjnym portem międzynarodowym. Dzieli się też na 2 zasadnicze części: a) dzielnicę międzynarodową i b) dzielnicę chińską. W pierwszej królowały wszystkie zdobycze cywilizacji i kultury, jak światło elektryczne, gaz, tramwaje, auta, piękne wille, teatry, hotele, bogato zaopatrzone sklepy.

Według obliczeń przeprowadzonych w roku 1932, posiadał Szanghaj

„Biała droga“ — nazwa eleganckiego teatru chińskiego w Szanghaju

urzędy pocztowe, których w roku 1922 część uległa likwidacji i całość powoli przeszła pod zarządy chiński. Własny znaczek pocztowy wydał Szanghaj dopiero w roku 1896. Pierwotny Szanghaj oddzielony

Najstarsza herbaciarnia Szanghaju Wu-Sing-Ding licząca ponad 300 lat.

Kościół Katolicki a Wielka Rewolucja Francuska

Proklamacja republiki rzymskiej

II.
Katolicki duch zachował swą siłę. Głęboki rozłam rozdarł kościół francuski. Duchownym, którzy odmawiali przysięgi, odebrano utrzymanie i pobory, a w końcu uniemożliwiono im pobyt w kraju. 40.000 księży i zakonników wywędrowało na obczyznę. Duchowieństwo konstytucyjne rozwijało się dalej, a około 2.000 osób, między nimi kilku biskupów, wstąpiło w związki małżeńskie.

Pius VI początkowo zachował stanowisko wyczekujące, ale następnie potępił uchwały Zgromadzenia Narodowego, zawiesił w czynnościach duchownych, którzy złożyli rządowi przysięgę, udzielił zaś pochwały trwającym w wierności. O wygnanców troszczył się jak mógł i wielu z nich przysłał w państwo kościelne.

Francuzi odpowiedzieli na to spaleniem lałki, przedstawiającej papieża z brewe w ręce, i konfiskatą posiadłości Kurii we Francji, przeciw czemu Pius zaprotestował. W wrześniu 1792 r. zamordowano około 2.000 księży i trzech biskupów w klasztorze Karmelitów w Paryżu, zamienionym na więzienie, przy czym rannych dobijano pojedynczo. Francja zniósła ustroj monarchiczny i wezwała papieża do stworzenia dawnej republiki rzymskiej. Świętemu Piotrowi w bazylice watykańskiej ochciano nałożyć czerwoną czapkę Jakobinów. W Rzymie jednak lud był nastroszony

zdecydowanie antyfrancusko. Gdy sekretarz poselstwa Hugon Basseville 13 stycznia 1793 r. ukazał się z trójkolorową kokardą na Corso, napadł go rozwścieczony tłum z okrzykiem: „Niech żyje św. Piotr!” Skutkiem odniesionych ran zmarł on w dwa dni później. Republikanie domagali się zemsty.

Dnia 21 stycznia 1793 r. spadła głowa Ludwika XVI pod gilotyne. Wówczas papież wygłosił uroczyste przemówienie, wzywając do udziału w nabożeństwie żałobnym za zgilotynowanego króla.

Jesienią 1793 r. przystąpiła rewolucja do zniesienia chrześcijaństwa, a wraz z nim upadł także i chrześcijański obyczaj. Proklamowano kult rozumu, zakazując praktykowania obrządków wyznaniowych. Pomimo to religia w tych latach nie zamarła całkowicie, nawet w Paryżu, a kilku niezaprzyświeżonych księży znajdowało zawsze sposoby do zaspokojenia potrzeb religijnych ludności. W 1794 r. na wniosek Robespierre'a, mimo sprzeciwu jego kolegów, którzy twierdzili, że cofa ich o dziesięć lat wstecz, naród francuski uznał istnienie Boga i nieśmiertelność duszy, a niesprzedane jeszcze z licytacji kościoły otwarto na nowo.

W 1796 r. nastąpiła wreszcie Francji sposobność do zemsty nad papieżem. Bonaparte odniósł we Włoszech szereg świetnych zwycięstw nad

Austrią i uderzył na słabe państwo kościelne. Bez dobytej miecza zajął Bolonię, Ferrarę, Rawennę, Imolę, Faenzę. Na podstawie zawieszenia broni, w Bolonii Pius VI musiał odstąpić prowincje Bolonię i Ferrarę, opuścić twierdze w Ankonie i zobowiązać się do zapłacenia 21 milionów lirów, oraz do wydania 500 droгоценnych rękopisów i 100 dzieł sztuki.

Ciężkie warunki pokoju skłoniły papieża do wejścia w porozumienie z Austrią i do zawarcia przymierza z Napoleonem, ale z wiosną 1797 r. wtargnął Bonaparte do państwa kościelnego i narzucił Stolicy Apostolskiej pokój w Tolentino, w którym musiała się zrzec Awinionu i Venaisin, Bolonii, Ferrary i Romani, oraz zapłacić obok kontrybucji, należnej od czasu zawieszenia broni, jeszcze dalszych 15 milionów lirów. Najpiękniejsze dzieła sztuki, Apollina Belwederskiego, grupę Laokoona i wszystkie obrazy Raffaella, prócz jego malowideł ściennych, wywieziono do Paryża. Oderwane od państwa kościelnego obszary włączono do nowej republiki cyzalskiej.

Lecz Francja nie zadowolona się tymi ofiarami. Bonaparte mniemał, że Rzym nie może dłużej istnieć bez Bolonii, Ferrary, Romani i 30 milionów dochodu. „Ta stara maszyna rozpadnie się sama przez się“ — powiedział Napoleon — a jeden z członków dyktatoratu Rzeczypospolitej pisał do dyktatoratu w Mediolanie: „Ten stary bóg musi ulec zniszczeniu; domaga się tego wolność i filozofia. Lecz jedynie polityka może określić, kiedy i jak. Należałoby życzyć sobie, by Pius VI żył jeszcze dwa lata aby filozofia miała czas dokończyć swego

działa i pozostawić bez następcy tego lamę Europy. Gdy nadejdzie czas, jest wolą Dyktatoratu, by papież upadł zupełnie, a wraz z nim, by po grzebano i jego religię“.

Francuski poseł w Rzymie, Józef Bonaparte, brat Napoleona, otrzymał polecenie wspierania partii republikańskiej, podnoszącej głowę. Dn. 28 grudnia 1797 r. kilkuset demonstrantów zebrało się przed jego mieszkaniem, wołając: „Wolność! Niech żyje Rzeczpospolita. Precz z papieżem!” Młody zuchwały generał Duphot przyłączył się do nich, by stanąć na ich czole i został przy tym zastrzelony przez wkraczające wojsko papieskie. W Paryżu, gdzie już czekano na sposobność, aby położyć koniec panowaniu papieskiemu, oficjalna gazeta wezwała naród do wylania łez, „ponieważ jeden z jego nabywcy, generał padł ze skrytobójczych rąk rzymskich księży“.

Do Rzymu wysłano gen. Berthier. Dn. 10 lutego 1798 r. wkroczył on do miasta, które się poddało. Dn. 15 lutego proklamowano Rzeczpospolitą. Na forum ogłoszono detronizację Piusa VI. Wprowadzono prowizoryczny rząd z siedmiu konsulów. Następnie udano się na Kapitol, gdzie stało drzewo wolności, a Berthier odczytał mowę, w której prosił duchy Katona, Pompejusza Brutusa, Cyserona i Hortenzjusza o przyjęcie hojdu. Czternastu kardynałów wyruszyło w uroczystym pochodzie do kościoła św. Piotra, gdzie odśpiewano dziękczynne „Te Deum“ za przywrócenie rzymskiej Rzeczypospolitej. Posągi Marka Aureliusza i Archaniola Michała na zamku św. Anioła otrzymały trójkolorową kokardę.

(C. d. n.)

